

Aziz, muhterem ve değerli kardeşlerim!

Regaib kandili, diğer kandillerin müjdecisi ve mübarek üç ayların da başlangıcıdır. Regaib kelimesi “Rağibet” kelimesinin çoğulu olup, hayra talep, hayra arzu mânâsına gelmektedir.

Demek ki böyle gecelerde hayra daha çok tâlip olmalı ve hayrı daha çok istemeliyiz.

Peygamber Efendimiz’in (s.a.v) babası Hz. Abdullah’ın sülbünden, annesi Hz. Âmine validemizin rahmine, Regaib gecesinde düştüğü rivayet ediliyor. Dolayısıyla “Regaib gecesini” çok bereketli ve çok faziletli bir gecedir.

Regaib kandilinin içinde bulunduğu “Receb” ayından Kur’ân-ı Kerîm’de “eşşehrulhurum” diye bahsediliyor. Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Kur’ân-ı Kerîmde ayların on iki olduğunu, bunlardan dördünün “eşhurum” olduğunu bildiriyor. Bu haram aylar, recep, zilkade, zilhicce ve muharrem aylarıdır.

Yani bu aylarda savaş, fitne ve günahlar, diğer aylara göre daha fazla haramdır.

Bu haram aylara cahiliye döneminde dahi hürmet edilirdi. Bu aylarda savaşılmadığı gibi bir kişi kendi düşmanını karşısında görse, ona karışmazdı. Haram olan bu dört ay, Cenâb-ı Mevlâ (c.c) dünyayı yarattığından beri, mukaddes olan aylardır.

Peygamberimiz (s.a.v):

“Recep, Allah’ın ayı, Şaban benim, Ramazan ise, ümmetimin ayıdır” buyurmuştur. (*Kesfûl Hafa, 1358*)

Peygamber Efendimiz (s.a.v) “Receb” ayında fazlasıyla oruç tutardı. Genel olarak da pazartesi ve perşembe günleri oruç tutardı. Bunun sebebi olarak da:

“Ben pazartesi doğduğum için Allah’a (c.c) şükretmek için pazartesi günleri, kulların amelleri, perşembe günü Allah’a (c.c) arzedildiği için ve ben de amellerimin arz edildiği o gün oruçlu olmak istediğim için ‘pazartesi ve perşembe’ günleri oruç tutuyorum” buyurmuştur.

Buna ilaveten, her arabî ayın on üç, on dört ve on beşinci günleri oruç tutar, sahabelere de tutmalarını emrederdi. Ebû Hureyre (r.a) anlatıyor:

- Resûlullah (s.a.v) bana şu üç şeyi tavsiye buyurmuştur: Birincisi; gece kalkıp kalkmayacağı belli olmadığı için vitr namazını yatmadan önce kılmayı, ikincisi; her bir aydan üç gün oruç tutmayı, üçüncü olarak da; kuşluk namazını hiç bırakmadan her gün daima kılmayı.

Muhterem kardeşlerim, bir insan her aydan üç gün oruç tutsa, o ayı bütünüyle oruçlu geçirmiş gibi sevap alır. Allah’ın (c.c) lütfu ve keremi sayesinde bir Müslümanın yapmış olduğu hayırlı bir amele karşılık en az on katı sevap veriliyor. Bu nedenle tutulan üç güne, otuz gün sevap veriliyor. Eğer, bu üç günlük oruca devam edilirse, kişi bütün ömrünü oruçlu geçirmiş gibi sevap alır. Peygamber Efendimiz (s.a.v) Recep ayında, taat ve ibadete daha çok önem verdiği gibi, Recep ve Şaban ayında da şu duayı çokça okurmuş:

“Allahümme barik lena fi recebe ve şabane ve belliğna ramazan”

Mânâsı;

“Yâ Rabbi bize Receb ve Şaban ayını bereketli kıl ve bizi ramazan ayına ulaştır.”

Bereket nedir? Daha doğrusu bereketli ömür ne demektir? Bereketli ömür; taat ve ibadetle geçen ömür demektir. Bazı ömürler vardır, zaman olarak çok uzundur ancak, taat ve ibadet adına hiçbir şey yoktur. Boş ve lüzumsuz şeylerle geçmiştir. Bazı ömürler de vardır ki, zaman olarak kısa olsa da hep taat ve ibadet ile geçirilmiştir. İşte bu bereketli bir ömürdür.

Bizler de Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) okumuş olduğu bu duayı Receb ve Şaban aylarında okursak, bir sünnet daha işlemiş ve çok sevap almış oluruz. Regaib gecesine mahsus özel bir namaz, taat ve ibadet yoktur. Bazı kitaplarda yazıyor ki; “bu gecede, işte on iki rek'at namaz kılınır, şu kadar İhlâs, Felâk, Nâs sûreleri okunur”, Böyle bir şey yoktur ve bid'attır. Böyle gecelerde, kaza namazı borcu olan kişilerin bir günlük kaza namazı kılmaları uygundur. Yine bu gecelerde biraz Kur'ân-ı Kerîm okuyup, ölmüş olan anne-baba ve diğer geçmişlerin ruhuna bağışlamak, Kur'ân-ı Kerîm okumayı bilmeyenlerin tesbih çekmeleri, en fazla da salavat çekmeleri faziletlidir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Günler içinde sizler için en faziletli gün Cuma'dır. Cuma günleri bana bol bol salavat getiriniz. Çünkü sizin getirmiş olduğunuz salat-ü selâmlar bana arz olunuyor” buyurmuştur.

Sahabe-i kiramdan bir kişi:

- Yâ Resûlullah! Siz bizim gibi bir insansınız, siz ölünce çürüyecek, toprak olacak ve kül haline geleceksiniz. Bizim salatü selâmlarımız size nasıl arz olunacak? diye sorunca Peygamber Efendimiz:

“ Allah, Peygamberlerin bedenini çürütmeyi toprağa haram kılmıştır” buyurmuştur.

Peygamberler vefat etse de bedenleri çürümez ve hayatları kabirde farklı bir şekilde devam eder.

Muhterem kardeşlerim, dört-beş sene evvel, Diyarbakır'ın Eğil ilçesinde iki tane Peygamberin kabri açıldı ve bedenleri kabrinden çıkarıldı. Bu olayı o zaman gazetelerden bazıları yazmıştı. Dicle kenarında bulunan bu kabirler, devletten alınan özel bir izinle 5-6 hoca tarafından açıldı ve yeni yerlerine taşındı. Hatta onlardan birisiyle konuştuğumuz da bizlere şöyle anlattı:

- Bu iki Peygamberin adları; Elyesa ve Zülküf'tür (a.s). Elyesa (a.s) milattan önce 900 sene önce yaşamış. Yani bizden tam iki bin dokuz yüz sene önce yaşamış ve Zülküf (a.s) ise milattan önce 1600 sene evvel yani bizden tam üç bin altı yüz sene evvel yaşamış olmasına rağmen değil bedenleri kefenleri bile ilk günkü gibi taze duruyordu. Zülküf (a.s) Elyesa'dan (a.s) yarım metre kadar daha uzun ve elli kilogram kadar da daha ağırdı, dedi.

Demek ki, muhterem kardeşlerim; bizim de bu mübarek gecelerde, Peygamber Efendimiz'e (s.a.v) bol bol salavat getirmemiz gerekir. Bizim okuduğumuz bu salat-ü selâmları Cuma günleri Peygamber Efendimiz (s.a.v) kabrinde bizatihî işitir, diğer günlerde ise, kendisine gelen melek:

- Yâ Resûlullah sana filan oğlu filan salat-ü selâm getirdi, diye O'na (s.a.v) haber verir.

Şu anki teknoloji ile insanlar okyanus ötesine hem sesini hem de görüntüsünü ulaştırırken, Allah'ın (c.c) Peygamber Efendimiz'e bizim selat-ü selâmlarımızı ulaştırması garip midir? Değildir.

Mademki Resûlullah (s.a.v) buyurmuş bizler de inanıyoruz amenna ve saddockna..

Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir hadîs-i şeriflerinde:

“Kim bana Cuma günü 80 sefer ‘Allahümme salli ala seyyidina Muhammedin abdike ve Resûliken-nebiyyi ümmi ve alâ âlihi sahbihi ve sellim teslima’ derse, Allah (c.c) onun 80 senelik günahını affeder” buyurmuştur.

Bizler de inşaallah Regaib gecesinde bunu 100 sefer okursak Cuma gecesi olması sebebiyle de çok faziletlidir ve sevaptır.

Muhterem kardeşlerim!

Elhâmdulillah Müslümanız ve elhâmdulillah ehl-i îmanınız. Allah (c.c) îmanınızı kuvvetlendirsın ve îman-ı kâmil ile kabre girmeyi bizlere nasip etsin inşaallah.

Muhterem kardeşlerim, Müslüman çok avantajlı. Çünkü Cenâb-ı Mevlâ (c.c) Müslümanı seviyor ve onu daima kazançlı kılmak istiyor. Allah (c.c) Müslümanlara daima rahmet indirirken, melekleri de Müslümanlara daima dua ediyor. Ne için? Küfrün karanlığından çıkarıp, sâlih amellerin aydınlığına çıkarmak için. Bütün bunlar çok büyük bir nimettir. Allah (c.c) mü'minlere verdiği avantajı hiç kimseye vermemiştir.

Bir hadîs-i şerifte Peygamber Efendimiz (s.a.v):

“Kim ki, her farz namazın peşinden Âyet-el Kürsî'yi okursa, onun cennete girmesine mani olan sadece ölümdür” buyurmuştur. (Süyûtî, ed-Dürü'l-Mensûr)

Muhterem kardeşlerim! Bakınız bu ne büyük bir lütuf, ne büyük bir ikram ve ihsandır ki, bir insan cennete girecek ve tek engeli onun ölmesi... Elhâmdulillah... Elhâmdulillah...

“Kenzül Ummal”daki bir hadîs-i şerifte:

“Kim her namazdan sonra Âyet-el Kürsî'yi okursa, Allah (c.c) onun ruhunu bizzat ben alacağım buyuruyor” diye rivayet ediyor. Bundan daha büyük bir nimet var mıdır?

Muhterem kardeşlerim, işte bu yüzden İslâm'ın bize vermiş olduğu avantajları kullanalım ve değerlendirelim. Zamanımızı boşa geçirmeyelim. Sonradan çok pişman oluruz!

Muhterem kardeşlerim, biliyorsunuz dünyanın bazı yerlerinde, altı ay gece altı ay gündüz oluyor. Bir rivayete göre, Zülkarneyn (a.s) adamları ile dünyayı dolaşırken karanlık bir ülkeye

gelmişler yani o uzun gecelerin yaşandığı ülkelerden birine gelmişler. Yolda giderlerken, atlarının ayaklarına bir takım taşların temas ettiğini çıkan seslerden hissetmişler.

Adamları, Zülkarneyn'e (a.s):

- Bu taşlardan yanımıza alalım mı? diye sorunca, Zülkarneyn de (a.s);

-Bu taşlardan alan da pişman, almayan da pişman, demiş.

Tabi, karanlıkta bu taşların ne olduğunu anlayamadıkları için, içlerinden bir kısmı:

- Mademki alan da, almayan da pişman, o halde boş yere alıp da yanımızda ağırlık yapmayalım, demiş ve almamış. Bir kısmı ise;

- Nasılsa daha sonra bu taşların ne olduğunu anlayacağız, hiç değilse biraz olsun yanımıza alalım, diyerek almışlar.

Yollarına devam edip de aydınlığa çıktıklarında bir de bakmışlar ki, o ne olduğu bilmediği taşların inci, zümrüt, akik, yakut gibi değerli ve paha biçilmez taşlar olduğunu görmüşler. O zaman yanına bu taşlardan alanlar pişman olmuşlar:

- Keşke daha fazla alsaydım, neden daha fazla almadım? Eğer alsaydım, şimdi çok daha fazla kârdıydım, demişler.

Hiç almayanlar ise çok daha fazla pişman olmuşlar;

- Keşke biraz olsun alsaydım, neden hiç almadım? demişler.

İşte bunun için muhterem kardeşlerim! Bizler de şu an bu dünyada karanlıktayız. Gözümüz açık, ancak kalp gözümüz kapalı. Gözümüz açık, dünya cisimlerini görüyoruz ancak, amellerin sevapları ve gerçek değerlerini göremiyoruz, çünkü basiret kapalı. Ama bu gözler kapanınca, diğer göz açılacak ve o zaman bu yaptığımız amellerin ne kadar kârlı ve faziletli olduğunu göreceğiz. İşte o zaman insan:

“Keşke bir ‘subhanallah’ fazla çekseydim! Keşke bir ‘elhâmdulillah’ fazla deseydim! diyecek.

Sâlih amel işleyenler pişman olacak: “ Neden fazla yapmadım?” diye, hiç ibadet etmeyenler ise, bin kat daha fazla pişman olacaklar “keşke ibadet etseydim? Neden amel etmedim?”, diye.

Değerli kardeşlerim! Bizler de bu dünyada iken, çalışalım, ibadet edelim ve zamanımızı boşa geçirmeyelim. Evet, İslâmiyet'te büyük müjdeler vardır. Bir insan İslâm dairesinden çıkmadıktan sonra, namazını da eda etmek şartıyla, onun dünyevî işleri de ona taat ve ibadet sayılır.

Bir memur, vazifesini dört dörtlük yapar, namazını da kılarsa onun bütün hizmeti ona taat ve ibadet olur. Bir işçi, ailesinin nafakasını temin etmek için gidip çalışırsa namazını da kılarsa veya bir tüccar veya bir esnaf, herkes için bu böyledir, çalışırken namazını kılarsa, onların bütün çalışması ibadet olur.

Cenâb-ı Mevlâ (c.c) bunu Müslümanlara vermiştir. Yeter ki bunları yaparken İslâmi çizgiden dışarı çıkmayalım. Çünkü İslâmiyet çok geniş bir yoldur.

Bu sohbetlerde amaç “dinlemek”, “anlamak” ve “amel etmek”tir. İnşallah bu sohbetleri sizler de dinleyip, anlayacak ve onunla amel edeceksiniz. Sohbet meclisleri, zikir halkaları sayılır. İnsan, zikir halkalarında bulunduğu müddetçe, oraya inen, Allah’ın rahmetinden bol bol istifade eder ve oraya inen melekler de oradaki cemaate dua ederler.

Regaip gecesinde, Recep ve Şaban aylarında, daha önce belirttiğimiz ve Peygamber Efendimiz’in yapmış olduğu:

“Allahümme barik lena, fi recebe ve şabane ve belliğna ramazane”

duasını okuyalım. Arapçasını bilmeyenler, Türkçesini veya kendi diliyle okusun. Hiç kimse kendi dilinden başka bir dilden mes’ul değildir. O yüzden herkes kendi diliyle de okuyabilir. Yoksa illede Arapça okuyacak diye bir şart yoktur.

Muhterem kardeşlerim!

Bu arada her ne kadar cevaplandırmış olsak da bir soruyu cevaplandıralım.

Soru şu: Tasavvuf nedir? Faydası nedir? Zorunlu mudur?

Aziz kardeşlerim, Allah’a (c.c) giden yollar insanların nefeslerinin sayısı kadar çoktur. Tarikat da bunlardan birisidir. “Tarikat” zaten “yol” mânâsındadır. Tasavvufta “âdap” ve “ahlâk” demektir. Tasavvufta bütün gaye, Allah’ı (c.c) bol bol zikretmek, zamanı boşa geçirmemek ve güzel ahlâka sahip olmaktır. Kalbî hastalıklardan kurtulup, iyi huylara sahip olmaktır.

Meselâ kibirim bırakıp, tevazûya yönelmek, ucûbu bırakıp kendini görmemeye başlamak, kalpten dünyanın muhabbetini çıkarıp, Allah’ın (c.c) muhabbetini yerleştirmek, enaniyeti bırakıp, kendisini bir hiç olarak görmek... vb. gibi.

Bir insan düşünün ki, küçük bir günah işlediği halde, bu günahından dolayı kendisini hakîr, zelil ve küçük görüyor. Yine bir başka insan da düşünün ki, taat ve ibadet ediyor, ancak “ben şöyle yaptım, böyle yaptım” diyerek yapmış olduğu taat ve ibadetinden dolayı övünüp, büyükleniyor.

“Hikem-i Atâiyye” isimli eserde diyor ki;

“O günah işleyen adamın günahı, bu adamın taat ve ibadetinden daha hayırlıdır. Neden? Çünkü o günah işleyen, kendisini zelil gördüğü ve tevbe ettiği için günahı af olunuyor, diğeri taat ve ibadetinden dolayı iftihar ettiği için, büyüklendiği için onun taat ve ibadeti kabul olmuyor.”

Allah (c.c) bizleri muhafaza eylesin. İşte tasavvufta -ki biz bunu daima söylüyoruz- yapacağız ancak “yaptık” demeyeceğiz. Aksine “biz bir şey yapmadık” diyeceğiz.

Tasavvufun bütün düşmanı, “nefis”tir. Öncelikle nefse basacağız, nefsimizi hakir ve zelil göreceğiz. Kendimizi herkesten aşağı göreceğiz. Amel edeceğiz, ancak hiçbir şey yapmadık diyeceğiz. Hakikaten de bir şey yapmadık, neden yapmadık? Çünkü bize bu imkânı veren Allah’tır (c.c), kalbimize taat ve ibadet aşkını veren de, esbabı karşımıza çıkaran da, bunu bize halkeden de Allah’tır (c.c).

Demek ki, fazl, kerem ve lütuf Allah’ındır (c.c). Allah’ın (c.c) tevfik ve inayeti olmasaydı şimdi çok kötü yerlerde olabilirdik.

Tasavvuf zarurî midir? Sorusuna gelince, bir insan ki ahlâkı güzel ve huyu temiz ise, ona tasavvuf ve mürşid-i kâmile intisap zarurî değildir. Kur’ân-ı Kerîm ve hadîs-i şerifler zaten ona rehber olur. Ancak bunlar yüzde bir, hatta binde bir ancak çıkar. Fakat böyle değil de tam tersi olursa, ona mutlaka bir rehber, bir mürşid-i kâmil ve tasavvuf zarurî olur. Allah’ın (c.c) âdeti odur ki, şeyhsiz olmuyor.

Bakınız sahabe-i kiram diyor ki;

- Resûlullah (s.a.v) vefat ettiği zaman daha O’nu defnettiğimiz toprak üzerimizden gitmemişti ki, kalbimiz hemen değişiverdi.

Yani muhterem kardeşlerim, sahabe-i kiram: “Biz Resûlullah’ı (s.a.v) yeni defnettiğimiz halde kalbimiz değişiverdi” dediklerine göre demek ki, insanın bir mürebbiyeye ihtiyacı vardır.

Muhterem kardeşlerim, tasavvuf yolunda bazı hatalar oluyor, ancak bu hatalar tasavvufun değil şahısların hatasıdır. Bu hatalardan sakınmak lazımdır.

Çok değerli kardeşlerim, öncelikle şunu çok iyi bilmeliyiz ki, İslâm’daki en önemli kaynak, Kur’ân-ı Kerîm ve sünnet-i seniyyedir. Bunlar, Peygamber Efendimiz’in (s.a.v) bizlere bıraktığı iki kaynaktır. Yalnız müctehid imamlarımız, bunlara icmâ ve kıyas-ı fukahayı da eklemiştir.

Fakat, mürşid kaynak değildir. Yani mürşid-i kâmilin sözleri, hareketleri kitap ve sünnete uygun ise ona tâbi olunur, değilse ona tâbi olunmaz.

Bizler mürşide ne için gidiyoruz? Allah (c.c) için. Yoksa mürşidin kendisi için değil.

Meselâ bazı sofiler:

- Mürşidim bana namaz kılma dese ben namaz kılmam, diyorlar.

Hâşâ! hâşâ! Bu sözler büyük hatadır. Böyle söz söylemek çok büyük hatadır. Bizler mürşide namaz kılmak için gidiyoruz. Bu sofiler sözde, mürşide teslimiyetini anlatmak için söylüyorlar. Meselâ şöyle söylenebilir;

“Mürşidim bana, ‘bütün malını, Allah (c.c) yolunda hibe et’ dese, hemen hibe ederim!”

Bu şekilde olabilir, ama namaz konusunda böyle söylenemez. Resûlullah (s.a.v):

“Allah’a isyan olan yerde mahlûka itaat olmaz” buyurmuştur. (*Keşfûl Hafa, 3076*)

Ve bu hadis-i şerif kesindir ve sahihdir. Eğer mürşidin sözü Allah’ın (c.c) emrine muhalif ise, Resûlullah Efendimiz’in (s.a.v) sözüne muhalif ise, onunla amel edilmez.

Sadece mürşidin sözü değil, muhterem kardeşlerim, bazı sofiler, görmüş olduğu rüyayı levh-i mahfuz gibi görüyor veya kendi kalbini levhu mahfuz gibi görüyor. Oysaki ne görmüş olduğu rüyalar, ne de kendi kalbi levhu mahfuz değildir. Sofilerin çoğunun hatası bundan oluyor. Oysaki rüyalar bazen rahmanî bazen şeytanî olur. kalbe gelen hakikî de olur, batıl da olur, Sen nerde! Levhu mahfuz nerde! Sofi bazen “benim kalbim böyle söylüyor, yok benim kalbime şöyle geliyor”, diyor. Oysaki Abdurrahman Sülemi hazretleri (k.s):

“Kalbe gelen keşif, kerâmet, rüya, ilham veya vakıa, bunlardan hangisi söz konusu olursa olsun, bunların hak mı batıl mı olduğunu anlamak için illâki iki şâhid lazımdır. O da, birisi Allah’ın kitabı Kur’ân-ı Kerîm, diğeri de, Peygamberin sünnet-i seniyyesidir. Çünkü bunlar kesinlikle yanılmaz” buyuruyor.

Bu tür hatalı sözlere çok dikkat etmeliyiz. Bazen de sofi kardeşlerimden bazıları” Şeyhim benim işimi biliyor, şeyhim benim ne yaptığımı biliyor, şeyhim her şeyimi biliyor” vb. gibi sözler söylüyor, bunlar da hatadır. Her şeyi bilen yalnız ve yalnız Allah (c.c) bildirirse şeyh bilebilir, Allah (c.c) bildirmez ise hiç kimse bir şey bilemez.

Ayrıca “her şeyi bilmek” şeyhliğin şartı değildir. Yani şeyh “illâ ki her şeyi bilecek” diye bir şart yoktur. Şeyhliğin şartı “âlim olması, sünnet-i seniyyeye tâbi olması, Resûlullah’ın (s.a.v) ahlâkına sahip olması, bir mürşid-i kâminden icazetli olması ve kalp hastalıklarına vâkıf olmasıdır.”

Muhterem kardeşlerim, bir gün Resûlullah Efendimiz (s.a.v), bir seferden dönüşünde, ensardan bazı kadınlar, çocuklar ve câriyeler:

- İçimizde öyle bir peygamber var ki, ilerde olacak şeyleri biliyor,

diye ilahi söyleyince, Peygamber Efendimiz (s.a.v):

- Böyle söylemeyin! diye onları men etmiştir.

Aman bunlara dikkat edelim! Tasavvuf kitap ve sünnetin dışında bir şey değildir. Allah (c.c) bizleri Kur’ân-ı Kerîm ve Sünnet-i Seniyyenin yolundan ayırmasın. Âmin...